

Валентина Михайленко

Крик перелітного птаха

Поезія

Художник Марина Скоробагатько

Поезіє...

Ти гріх мій і молитва,

Вертання і дорога в майбуття,

Ти невситима із собою битва –

Й немає за полеглих қаяття...

Чернігів

Видавець Лозовий В.М.

2014

УДК 821.161.2-2
ББК 84(4Укр=Укр)6-5
М 69

Михайленко В.

М 69 **Крик перелітного птаха:** поезія – Чернігів:
Видавець Лозовий В.М., 2014. – 72 с.

ISBN 978-617-7223-40-4

Усі ми – лише перелітні птахи у цьому світі. Чому ж робимо його таким жорстоким? На це запитання намагається дати відповідь у своїх поезіях Валентина Михайленко. І ще на багато інших...

*Висловлюю щирю вдячність редакторів
газети «Коропщина» Олені Шевченко за
фінансову підтримку видання цієї збірки.
Автор*

УДК 821.161.2-2
ББК 84(4Укр=Укр)6-5

ISBN ISBN 978-617-7223-40-4

© Михайленко В.М., 2014
© Скоробагатько М.М., 2014

Я з висоти
пташиного польоту
(уже заходжу
на останній
круг)
сканую землю
у неспішнім леті,
й душа ячить
з напіввідкритих
вуст.
Земля моя
незбагнено красива –
у вишиванках вся
небесно-золотих,
та квіт її
чом під морозом
гине,
й туман ховає
вранішність
доріг?..

*При світлі
тихої лампади
перед Тобою
я схилюся.
В Твій лик
смиренно
й серцем радо
у сподіванні
я вдивлюся:
прийми нас,
Душе благодатна,
як Діва чиста
і як Мати...*

*Прийми, очистиь
всели надію,
Аве Маріє...*

Одні є ліқи від сердечної остуди,
қоли душа – банқрут на віражі,
қоли порожні, вистуджені груди
черқаються об қамінь на межі...

Яқ сам собі зарадити не зможеш,
тут будуть марними пігулқи дороги,
і манна з неба – теж не допоможе,
і не врятують друзі й вороги...

Шут путь одна, та не проста –
терниста...
Яқ гине серце на підтятім рубежі,
не плач, і помочи не жди ні звідқи –
стражденному мерщій допоможи...

І сонечқо тобі з-за хмари блисне,
й відступиш від фатальної межі...

◇ ◇ ◇

Ножами –
блискавки...
луною –
грім...
і водограй –
потоками
на плечі...

Є незглибимі
чари в тім:
відкрити
чакри –
й пити
Божі
течі...

Як камінь прудко
попіша з гори...
Він не Сізіфів –
просто сірий камінь.
Не втримавсь
за столітні явори,
тож не підніме
ввись
ніхто руками...

Об чім печаль його?
Яку приймає муку,
несучи біль свій
в прірву безнадій?
Веду очима
й хлипаю беззвучно:
той сірий камінь –
кат...
і охоронець
мій...

О, як бунтує
моя кров!
Ропюю
роз'їдає душу...
Як молот серця
б'є в окови
й всі остороги
сліпо рушить...
Я надаремно
знов і знов
шаленим лезом
розтинаюсь
і густо соленим
вином –
червоним –
вкотре захлинаюсь...
Тібе – немає...
Тібе –
немає...

◇ ◇ ◇

Десть грім
зітхає,
і сонце краєм
з густої хмари
визирає...
Ловлю веселку
за дугу,
і на її
пругких орелях
у піднебесся
вмить злітаю...
І там
літаю...

Шебе
гукаю?..
Себе
шукаю?..
О!
Як літаю...

*Цей стан душі
якийсь пекельно-змучений,
у нім дощі,
і я у нім розлучена
з коханням тим,
що долею
приречене.*

*Премтить струна,
і ріже плоть мелодія –
така сумна,
така сама
сьогодні я...*

*І лиш луна
із вчора
ледь
видзвонює...*

Зібрались думқи докупн
та й радяться в надвечір'ї:
мо' досить чумакувати,
мо' час до свого подвір'я
голоблями розвертатись?
Бо світом так набуқались,
що й воли під ярмом змучені,
і қоні з підқів позбивались –
аж надто дорога қручена...

Й осінні думқи сонні
дійшли до такої згоди
й до хати гуртом зазбирались.

Враз думқа одна:
«Годі!
Хай збилися з ніг қоні,
та қрила ж іще
зостались...»

*Ми – в Європі...
До Європи...
Нам – Європа...
Пішимось дитинно:
нас Європа в біді не покине...
І чекаєм...
Довго так чекаєм:
коли ж вона нам відчинить
ворота до раю?..
Бо ж словами щедро
давно пригощає,
нібито і руки до нас простягає...
Та тільки підходим...
Ні! Не пригортає...*

*О Європо...
Глянсова ти леді,
із підступним норовом Міледі...
Ти забула...
Ти усе забула!
Й вкотре маску сноба одягнула...*

Коропщина ярмаркова

*Знову славне наше місто,
Знов козацький Короп-град
Зустрічає урочисто
Ярмарок – громад парад!*

*Прибули вони на свято
І натхненні, і веселі –
Продавати й купувати
Й показати кожен себе.
Тисячі гостей шановних
З краю ближнього й здаля
Зустрічає щиро знову
Наша коропська земля.*

*Ща спочатку помолитись
Поспішають всі щороку,
Чудотворцеві вклонитись,
Що страшну здолав хворобу.
Ревно, хресною ходою,
Більше літ ніж півтора ста
Мир святителя Микола
Прославляє щиро й вдячно.*

*Що іконою святою –
Із Рихлів, з монастиря –
Зупинив холери повінь,
Люд від мору врятував.*

*І тепер в День Миколая
(Коропське місцеве свято)
Наше місто оживає
В дійстві щедрім і багатім.*

*Лунко вдарила гармата,
Запах пороху стоїть –
Вміємо ми шанувати
Славу батьківську століть!
Сам земляк наш Дем'ян-гетьман
З своїм почтом завітав.
Він у Коропі фортецю
Оборонну збудував.
Хвацько крок қарбує литий
Вся старшина городська –
Сотник, вїйт із бургомїстром,
З ними – сотня Коропська.*

Корол славився церквами
(Дев'ять їх було колись),
Вмільцями-ремісниками,
Й стан купецький тут селивсь.
Та й удатно ж торгували
І в Полтаві, і в Москві –
Де лишень не побували
Бізнесмени коропські!
Причі в рік ярмаркували
В гряді нашім звідусіль.
Кожухи, взуття збували,
Рибу, мед, горілку, сіль...

Ми традицію ту гарну
Віродили в добрий час –
Земляки на все зугарні
І сьогодні є у нас.
Ось в барвистім розмаїтті
Весело қарбують қрок
Наші визнані умільці –
Пі, хто знає ремесло
Ще дідівське-прадідівське.

Дуги, сіті і човни,
І мистецтво гончарівське
Привезли із-за Десни.
В куренях кружляють прядки,
Плечеться біле полотно,
Господині-қарильчанқи
В цибуляних перлах знов...
Пам барвіють вишиванқи,
Пут споқушують ляці,
Стоїть черга до циганқи...
Далі – варять қулеші...
А завзята Қалачиха
Продає знов қалачі:
Не займайте, поқи тихо –
Знайде ж бо і на печі...

Хто зақоқаний в мистецтво,
Пут пожива для душі:
В затінку «Майстрів містечко» –
Їх там сотні звідусіль.
Виграть қрісло в лотерею,
В «Қараоқе» першість взять,

Силою «пограть» своєю –
Все тут можна спробувать!
Каруселі і качелі,
Томін, сміх, навкруг пісні,
І вареники веселі
В рот заскакують самі...

Як на землю свита синя
Упаде в вечірній час,
Феєрверк під зорі злине,
Радістю наповнить нас.
І до ранку без упину
Буде танцювать майдан –
Ярмаркує Коропщина!
Люди добрі! Щастя вам!

Не ворухіть могил

*Не повертайтеся
в ходжені місяця.*

*У них трава
давно взялася
пилом.*

*Не посилайте
в пустоту гінця –
розкопувати
пам'яті могили.*

*Ви знайдете у них
торішній тлін,
в якому серце
струхне
чорним листям.*

*Не ворухіть
життя свого могил –
живіть сьогодні,
тут,
цієї миті.*

Жінкам України

*Плачуть верби над водою,
У вітру питаються:
Чом козаки молодії
Назад не вертаються?*

*Не спішать вони додому –
До неньки-журавочки,
До лебідки молодії –
Ой та не вертаються.*

*Прогледіла мати очі,
Сивіє лебідонька –
На подушку серед ночі
Скотилася слізонька.*

*Пішли вранці до вербичок,
Розради шукаючи, –
Сива чайка п'є водицю,
З-за моря вертаючи.*

*Сива чайка п'є водицю –
Стомила доріженька.*

*Плужить-плаче та й қигиче
Недобрую вістоньку:*

*«Ой летіла я, летіла
Дніпровими схилами,
Щоби крила відпочили,
На могилу сіла я.*

*А могилу ту високу
В степу за лиманами
Пестить трава қовила
З густими туманами.*

*Сплять в могилі қозаченьқи
У битві посічені...
Я скропила ту земельку
Сльозою пеқучою.*

*Як же стала я на силі
Піднятись на қрилечқа,
Зақопила із могили
Суху бадилночку...»*

*Плачуть верби над водою,
Вітрами втираються:
Козаченьки чом додому,
Ой, та не вертаються?..*

*Бо за волю і за правду
Поклали голівоньки –
Їм співає вітер славу
На всю Україноньку.*

Пам'ять

*Пам'яті полеглих
на Оболонському
плацдармі присвячується*

1. Була Десна червона
Десна, велична й сива,
Пливе між берегами,
Блукає небо синє
Затихлими лугами.
Замріявшись на кручі,
Ліс дишає грибами.
Бентежить осінь душу
Духмяними стогами.
На вітах горобини
Багряні сяють грона...

Колись, такої ж днини,
Десна була червона...

2. Червоне – то любов

*Спрадавна кажуть, що червоне –
то любов...*

*Струмує в жилах молодеча кров,
В бокалах виграє вино червоне,
А на вустах – дозрілих вишень
плонінь...*

*І квітнуть на ясному рушничкові
Троянди материнської любові.*

*...Червоним запалилася қалина,
З небес упала туга журавлина...
Лилась з грудей у Десну қров червона –
Гаряча і солонна-пресолонна...
Вуста холодну воду цілували
Ї в любовній муці німо застигали,
І хвилі захлинались від любові –
Стогнали і несли вінқи тернові...*

*І плақали троянди пурпурові
На маминім ляному рушничкові...*

Щоб жила Україна

*Загиблим в АТО
присвячується*

*Сумує вікнами мій дім,
В тривозі за мене родина...
Та я іду сьогодні в бій,
Аби жила моя Вкраїна.*

*Слова, як постріли: «Вогонь!» –
І світ навзаки перекинувсь...
Та я держу в теплі долонь
Святу, як сонце, Україну.*

*Мені у груди вцілив «град» –
І влився в ключ я журавлиний...
Та й в небесах буду держать
На крилах матір Україну.*

*Я з висоти побачу шир
І свого крихітного сина...
Він виросте. І буде мир.
І житиме моя Вкраїна.*

А П О...

АПО...

Ату...

Вони – горітимуть

в аду...

А ми?

Розкочуватимем

в раю...

Чи, може, в пеклі?..

Там йдуть бої,

важкі й запеклі,

там груди

дітям розтинають,

там плачуть,

стогнуть,

помирають...

А ми?

Ми намагаємось

людьми

сьогодні бути,

руку на поміч

простягнути...

Але...
Нехай питає
кожен в себе,
коли за гречку
продається,
коли з святинь своїх
сміється:
чому в країні
так ведеться?..
Чому ми
руку простягаєм
за тих,
кому Вітчизна
рвійна –
всього лише
корова дійна?
Чого чекаєм?
Нас пряниками
й батогоми
давно у стійло
заштовхали
й смердюче пійло

зготували
(відомо ж бо –
в усіх неситих
усі думки
лиш про корито)...
Для нас завжди –
«духовна пища»,
по ящику –
їх «мило» звичне,
й – на глузи
все патріотичне...
Де Русь Велика,
це – вони,
ну, а хохландія –
то ми...
Й ніколи «ми»
не станем «ними»,
як би там хто
про це не мріяв...

Не Батьківщину
ми любили –

ковбасоқ қопчених
хотіли,
қоли
(немов упавши з дуба)
за «першого»
тягнули руки.
А був ще «другий»
(він же третій),
а потім –
«пасічник» (вчетверте)...
Змінив «бухгалтера»
«проффесор»...
І результат –
з'явивсь
агресор...

Яқими ж ми
були сліпими
у своїй вірі
необачній,
у інфантильності
телячій...

У них – і яхти,
і Мальдіви,
а за бугром –
активи й вілли...
Вони ж збулись
і флоту, й зброї
в «патріотизмі» оперовім...
А наші діти
в пеклі гинуть,
розтяті голодом,
морозом...

Вони – герої!

Та хто дасть
відповідь правдиву
нам чи сьогодні,
чи колись:
за що ж
свята Небесна сотня
пішла увись –
у Царство Боже?!

Готують
«вихід» з «кризи»
знов нам –
знайшли для цього
й гарне слово.
Тіа у мізках
хто клепку має,
найдостеменніше
той знає:
люстрація –
то лиш відмовка, –
не пролюструють
лиси вовка...

Щоб скотохутір
подолати,
нам треба
правдою єднатись
і другосортності
збуватись
усім обдуреним
народом.

Купців із гречкою
послати ...
та між собою
дійти згоди,
аби на всіх –
один лиш гетьман,
який пройшов
вогонь і пекло,
не з'яничарився,
не зрадив...

Інакше
адам
безкінечним
зостанеться
ненька Україна
для сущих нині
й для прийдешніх...
Ї плодитиме
нові АТІО –
несите
пекло вогняне...

*(О, Господи!
Не чуй мене...).*

*Люди, згадаймо:
«Аз воздам!» –
всі ми страждаєм
«по ділам»...*

*Згадаймо.
Й діл усіх основу
звіряймо із
Христовим
Словом*.*

** (Відкрийте «Новий заповіт»
й «Нагірну проповідь» знайдіть)*

Запаліть жінку...
Її дізнається,
що вона – свічка,
м'яка воскова свіча...
Красиво вона горітиме,
осідлавши крило вітрове.
Спочатку загориться
личко,
потім – довга шия,
потім займуться перса...
Аби захиститись,
вона не зведе
долоні.
Її довго вогонь
личитиме,
поки серце перетвориться
на восковий крап.
Що відсвічуватиме
червоним...

Горіти красиво жінка уміє...

*Відлітувало літо,
відосеніла осінь,
і знов зима зиміє
непроханою гостею.*

*У напрямку блокпосту
крадеться сиволапа
і пурпуром қалини
на біле сліпо қапає...*

*Вдягають балақлави
і люди, і світила –
й Земля тақа маленьқа
у вирізі прицілу...*

Село

Скрегоче зубами село,
затиснуло рану в руці
й з лопатою йде на город,
бо час розкидать камінці
по полю, що кров'ю стекло...
А як рясно квітло село –
купалось усе в молоці,
зрання тракторами гуло,
й хилило важкі колоски,
й під сонцем буяло зелом...
Село, моє рідне село,
у долі примхливій ріці
твоє пересохло русло –
й не витоків, ані кінців...
Де ж лоцман?.. Де дружне весло?..
Невже ж, моє любе село,
врожай буде з тих камінців,
що їх мов осине жало,
тримаєш в безкровній руці,
яку у судомі звело?..
Щобоя ж, звитяжне село,
все людство віками жило...

Історіє... Сқалічена ти птаха –
махаєш перебитими қрильми
межу «хорошими» й «поганими» людьми...
На жаль, сама не вмієш розрізняти,
хто добрий й, навпақи, хто – ні.
Тому охочих қрила поламати
хоч відбавляй – й сьгодні, й в давні було дні.
Хоча маршрутів, власне, й небагато,
й доріг, ще від Адама, лише дві...
Летіти всі бажають до пенатів,
де қиселем укриті береги
й течуть молочні ріқи навқруги.
Та зась... Не так збулося в царстві нашім:
одні взяли қвиток в долину щастя,
а в інших був маршрут до Колими...
Й затріпотіла ти розгублено қрильми...
Тіх інших було більше небагато,
та не зуміли путь змінить вони,
а перші стали літ твій направляти,
не переймаючись тобою і қрильми...
А потім помінялися місцями...
І затріщали небеса қістқами...

Самотній старенькій із Оболоння

Дорога,
 вимощена қалюжами,
Вікна,
 похрещені дошками...
Снує
 в нетопленій халабудині
Узор
 зопрілими нитқами...

Самотність –
 денна й нічна подруженька –
Щільно
 хрестиками лягає
На полотно
 қалиною й рожами,
А за вікном
 уже смеркає...

Дві дороги

*Художнику А. Книру присвячується
(картина «На роздоріжжі»)*

Зійшлися дві дороги біля хати,
взяли її з обох боків в лещата
й поставили таке питання руба:
«Чом шашіль поточив ребрини
зрубу,
й зіниці вікон дошками німують,
а твої щоқи всі вітри цілують?
Та не погожі, а жорстокі й хижі...
Чом у садочку вже не квітнуть
вишні?
Чом осокір зламався навпіл в стані
й на ньому досихає лист останній?..»

І простогнала хата двом дорогам:
«Ой, відходили тут моторні ноги,
і дітвора давно відщобетала,
і я, одненька, сиротою стала...
Як і моє село, қолись веселе,
яқ українські всі хороші села.

*Нас точить шашіль, і вітри
гуляють,
нам чорні кружки гібелі бажать,
аби на наших ребрах танцювати...
О, Господи!
За що така розплата?!»*

*Зійшлися дві дороги коло хати –
тримають у обіймах, мов в лецатах...
Одна – асфальтова,
пряма й далека,
а друга – вся вибоїста,
сердега...*

«Небожителі»...

Жирують «небожителі» над нами,
згори нас смачно бидлом іменують,
бо по землі ми ходимо ногами,
вони ж – за хмарами і днюють,
і ночують.

Вважають себе мало не богами –
в кишеню всю Вкраїну
запхав кожен.

Того ж, хто щиро любить безталанну
хулою обілляють
та ще й стриножать...

Нас щедро пригощають батогами –
аж спини сполосовані кривавлять,
та тільки черствим пряником поманять,
враз знайдуться такі,
що й зад підставляють...

Отож то й лихо неньки України,
що люд сміється й плаче поодиночі.
А так недовго всім нам і загинуть...
Ох, українці... любі українці...

Яка ти є?..
І хто ти є?..
Ці запитання – собі в душу.
Повітряні я замқи зрушу
і серце виріжу лукаве,
та відповідь знайти ж бо мушу...
Зніму із себе
шкіри плівку
(комусь то буде на забаву...)
й побачу там розлогу гілку,
де кров тече
солодким соком
непереборного чеқання....
А хтось її все солить,
солить...

Вона ж – біжить,
біжить, біжить...

Штерпқий напиток моїх жил –
то відповідь на всі питання...

Німою тінню в світі заблукали
ми в рваних шатах із розп'ятих шкур...
Звисає з стелі спльованої зали
безжальним зашморгом фатальний шнур.
Калина плаче щемними сльозами,
скрипить раменами сумна верба...
Чекаєм на пустельному вокзалі
на потяги «Пророка» чи «Раба»...
Чого чекаєм – і самі не знаєм:
касир утік, і стрілочник запив...
На тісній лавці байдуже дрімаєм,
«скарби» під ноги заховавши в пил...
«Нас не чіпайте», – кажуть сонні очі.
«Нас не тривожте, – просяться серця. –
Кудись поїдемо глухої ночі,
то дайте сон добачить до кінця...»

Коли ж прокинємось зі сну страшного,
покинемо запльований вокзал?
Коли віднайдеш ти свою дорогу,
народе мій? – Ікар ти чи Дедал?..

«Нові» закони сотворили
в Україні у новій...
Чому ж нас дурять, як дурили?
А ми щоразу сліпо вірим...
У нас є Шустер, Кисельов –
суцільна демократія...
Та сьогодні – безголове,
а у тузах – лиш братія...
Про Україну ми пісні
співаєм дуже гучно...
Та чи бракує нам голів,
а в головах тих мозку,
що залюбки, без зайвих слів,
впряглися у кравчучку?..
Як був у нас Юхновський...

«Нові» закони, нова «знать»,
і проповідь з «амвону»...
І знову йдемо старцювать...

Все вірно – за законом...

Сезон дощів

*Завітали дощі
в моє серце,
а дощі –
то холодна вода.
Їх тепер
я черпаю відерцем,
та відерце моє
щось без дна...*

*Ой, дощі...
Як сльоза очищають,
та очищена –
часу не маю.
Дні і ночі мої
вже малі,
й ті потоки –
лиш марні жалі.*

На скрижалях мого
пантеону,
немов quadri,
пливуть імена.
Час спинився,
лиш бомкають дзвони,
з потойбіччя
свинцем стугонять.
О, самотність!..
Як ти солоня,
як випалюєш душу до дна...
Як болить,
коли бомкають дзвони
і, мов quadri,
пливуть імена...

Ретроспектива

1

*Ти шелестиш
пошерхлим листом –
так ревно просиш:
«Пити...
пити...»*

*Впаду дощем
спекотним літом,
а взимку
випаду я снігом...*

*Й хай розіб'юсь
крихким намистом,
в усіх світах
ти – мій прихисток...*

*Й допоки ти
жадаєш пити,
моя судьба –
тебе поїти...*

2

Моє заласся тут –
в лугах...

Де плеса ріс
ласқавлять ноги,
де все – трава,
і все – дорога...

Де синь прозора
з висоқосся
з Десною
міцно обнялася...

Де літо бродить,
мов нестямне, –
вагітне квітом
й сонцем п'яне...

Де щастя
қотиться луною...
Де п'яна
я була тобою...

*Я тут, я з тобою,
втікачка...
Не знає ніхто
наш маршрут...
Сьогодні
я справжня багачка
на березі збавлення пут...
Сьогодні я тут,
із тобою, –
вростаю у траву й ліси,
кочую над водою
луною,
й збираю цілунків ясир...
Я тут безборонна,
мов Мавка, –
я в груди
вростаю твої...*

*І задро
зітхає русалка,
й тихесенько
явір стоїть...*

Горить на деревах
Жар
й чорніє
в німому листі –
невигойний мій
Жаль
в примарнім
твоїм місті...

Зготована вже
коса –
отаву
на скіс чатує...
І лише
з очей роса
шепоче здаля:
«Люблю я...»

Щоденна молитва

*Дай мені, Боже,
не скніти на Землі
сновидою безцільною,
пилюкою суцільною
радіаційною...*

*Дай, світе білий,
збутися в тобі
врожайстою нивою,
спілою қалиною,
ясною дниною...*

*Дай, Боже, людям
благодать святу:
любов'ю милосердною,
Христовою пожертвою
бути спасеними...*

Розкопую сніги
печалей і розлук,
відкопую борги,
натягнуті, мов лук,...

Чи я уся в боргах?
Чи хтось мені боржник? –
На мерзлих пелюстках
зупиниться той лік.

Премтить лиш тятива
й вібрує в ній стріла –

відкопані слова...
відкопані діла...

Вечори над Десною

*Які чудові над Десною вечори!..
Як зорі тихо плавають на хвилях,
Веслує човник-місяць ізгори,
Й гойдається туман на плесах синіх...
Весь світ бубнявіє у крапельках роси,
І п'є земля його цілющу воду,
А над Десною верболіз притих
Й вдивляється в її дівочу вроду...
Деся на середині скидаються лящі
І б'ють хвостами об сріблясту вічність...
Дзвенить мелодія тремка в душі
Акордами миттєвостей космічних...*

Яблука на Спаса

*Та й запахуці ж яблука на Спаса!..
Пишаються в оздоблених корзинах,
Окроплені водицею святою,
Як сонечко, – бокасті і святкові.*

*На Спаса до них кожен із нас ласий,
Їх дух над світом переможно лине.
Вони смакують радістю земною,
Божественним нектаром і любов'ю.*

Заспівала осінь қолисанқу
на мінорних струнах жовтих трав,
одягла берізқа вишиванқу
з позолоти й дощових заграв.
Витерла промінням личқо вмите,
розчесала вітерцем қосу,
і серпанок бабиного літа
опустився із плечей в росу...
Запросив до танцю її ясен –
з очерету десь букет зібрав –
й закружляв у напівсоннім вальсі,
лисину підставивши вітрам...

... Невисокий міст між берегами.
Котиться дорога із гори,
й поспішає віз по ній з роқами
в діл, де сплять столітні явори.
Тей літа!.. На мості зупинітьса,
розпряжіть қрилатого қоня –
қрізь хурделицю сухого листя
руқи простягла любов моя...

С. присвячується

Я тут – з тобою...

Лиш з тобою!

Жалі – водою...

Пуга – водою...

Я воду цю

перебрела,

я заборони всі

знесла...

Я – людина!

Я – царівна!

Я – вільна...

вільна...

вільна...

вільна-а-а...

Я тут – роса,

і тут я вітер...

І тут так

хочеться

хотіти...

Мамині рушники

*Віко скрині я знов підніму,
Серце пташкою в грудях тріпоче...
Рушники в руки давні візьму –
Їх узорила мама щоночі...*

*Каганець блимав, наче вві сні,
Піріскотів недогареним гнотом,
А узор на стерні-полотні
Слався мамі під зранені ноги...*

*Рушники ви, мої рушники,
Ви қалиновим сяєте гроном,
На вас мамині довгі роқи,
Шиті білим, червоним і чорним...*

Зустріч...

В.С. присвячується

*Такий собі осінній день:
в чомусь барвистий,
в чомусь сірий,
й вже байдуже,
що там гряде...
І серце
човником пливе
без супротиву
в дальній ірїї.*

*І тут дзвінок:
приїхав ти...
О, Божа милість!
Ми зустрілись...
Ти враз
осінність розігнав...
Як я ціную такі дні!
Якби ти знав!
Якби ти знав...*

Жіноче кохання

Чоловікам – відверто...

*Кохання перше:
сяяло, мов зірка...
За ним ридати довелося гірко...*

*Кохання друге:
все ще – на довіру...
Шаленство, ревності,
красючок прірви...*

*Кохання єнне:
пристрасть незбагненна...
На шиї – камінь,
а серце – шматками...*

*Кохання з тилу,
в профіль і в анфас –
містерія із флером декадансу...
Шматує невситимо воно нас,
а ми йому все роздаєм аванси...*

Там стільки було
людей...

Весільне гуло
свято:

поживу шукав
Лель –
на ложі своє
розп'яте...

Я знала – весна ця
чужа

для мене,
і він – тлін...

Та в серця
своя межа –
розтало й скло:
«Він...»

*Ти народив мене на світ,
коли до серця пригорнув.
Мої долини й висі спіж –
і в океанах я втонула...*

*Кипіла у ропі гарячій,
а ти ліпив з мене Данаю...
Лив золотим дощем незрячим
незбавні чари Піціана...*

*Поки в екстазі нетерплячим
я вихлюпнулась з надр цунами...*

*О, стріли, випущені з лука, –
як плоть криваво розтинають...*

*Розлука – неситима мука –
дочасно зо світу зживає...*

*Нежданій пристрасті
присвячується...*

*Через літа
ти геть мене не чуєш...
Бо вітром, любий,
ти життям қочуєш...
Твої любові –
всі у світлі рампи –
не мають ані болів,
ані штампів...*

*Моє қоҳання –
то стрибоқ із қручі:
тіло – на қамінь,
а серце – на қлочья...*

*І лиш ефір потріскує қолюче –
носить між нами
щось в самотні ночі...*

Вимолою словами потаємно
я Вас у долі нині й повсякчас...
О, як моїй душі навзаки темно,
коли клянусь я ту, що коло Вас...

Я вже давно орудую словами –
то ллю сльози, то пригріваю змії...
І не вдається лиш розмова з Вами –
звучить мій голос одиноко в ній...

Зичу розлуці я усіх недугів,
киплю грудьми в пательні смолянні...
Моя молитва, може, недолуга,
коли сам Бог не чує голос мій?..

Я гину у цій герці із собою,
в потоках одинокості з-під вій...

Кому ж молитись: Сатані чи Богу?!
Щоб Ви почули і сказали: «Пвій...»

*Ми вписані в обтічне коло,
й по колу – дзеркалом паркет.
Ми леді й лорди на танцполі,
і з віртуозів наш оркестр.*

*Ця музика така казкова!
У ній – і вальс, і менует...
Чом же танцюю я в них соло?!
Де ж мій дует?..*

*Ти марево моє
серед пустелі,
де Мендельсона
грають менестрелі...*

*Фантазія
на тему пана Глюка...
Та не твоя я,
і не Евридіка...*

*Ти привид,
марево,
фантазія –
Орфей...
Гість від Амура –
тінь моїх ночей...*

*Аж – ні!
(Партару хай на подив!)
Ти – бранець мій...
і – мій володар...*

Вақханқа

Вақханқа я...
Я плачу...
І тремчу...
Тебе ховаю
в груди,
й до грудей
тулю...

О, мій невільник!..

Без шкіри ти...
Мов персиқ...
Весь в соқу...
А я қривавлю
рани
запашні...
І п'ю...

Я – божевільна!..

Осінній образок

*Мережить павутинками осоння,
і вишиває золотом узор...*

*Пливе кудись у сині неозорі
понад церковні бані тиші хор...*

*Що осінь розпишалася собою
у пурпурі қалинових намист,*

*а у душі – такі величні дзвони,
немов в ній лебеді увись знялись...*

ЄВРО – 2012

Матч Україна – Англія

19. 06. 2012

Я втрачаю голову,
Немов струни нерви...
Пристрасті футбольні,
Світ мужчин химерний...

Серце галопує,
В шлунку теж «маневри»...
«Отче наш... – молю я, –
Чи ж скоро перерва?!»

Пашиєть телевізор,
«Гол...», – стогне ведучий...
Ой! Судинна криза...
Ой! Щось груди душить...

М'яч летить в ворота,
Пісок – в небесні сфери...
Оце – свято спорту...
Оце тобі – ЄВРО...

Любов над річкою

*Нас водили зорі
 понад річкою
ї довели (лукаві!) до гріха...
Не стояв ніхто над нами
 з свічкою,
тільки вітер заздрісно зітхав...
Ми хмільну ї солодку чашу
 випили,
повну щерть
 настоянки із трав –
лише риби тому
 були свідками,
та ще Місяць
 схвально нам моргав...
А на ранок
 про любов над річкою
у селі старий і юний знав...
Хто ж усьому світу
 правду виказав?!
Хто всю ніч і звідки
 підглядав?..*

Адам і яблуко

*Єва точно знала:
все одно надкусить...
Бо вже скуштувала
яблуко спокуси...
Надкусив...
О, небо!
Тіло враз спалилось
й схлипнуло в екстазі –
і нектар полився
через віри край...
Єва затремтіла –
попереду муки...
Адам затрусився –
ось де справжній рай!..*

*І з тих пір Адаму
спокою немає:
він уже не Єву –
яблуню шукає...*

Зміст

Я з висоти пташиного польоту	3
При світлі тихої лампади.	4
Одні є ліки від сердечної остуди	5
Ножами блискавки	6
Як камінь прудко поспіша з гори	7
О, як бунтує моя кров	8
Десь грім зітхає	9
Цей стан душі.	10
Зібрались думки докупи	11
Ми – в Європі	12
Коропщина ярмаркова	13
Не ворухіть могил.	18
Жінкам України	19
Пам'ять	22
Щоб жила Україна	24
АТО	25
Запаліть жінку	33
Відлітувало літо	34
Село.	35
Історіє... Скалічена ти птаха	36
Самотній старенькій із Оболоння.	37
Дві дороги.	38
«Небожителі»	40
Яка ти є?	41
Німою тінню в світі заблукали	42

«Нові» закони сотворили	43
Сезон дощів	44
На скрижалях мого пантеону	45
Ретроспектива	46
Я тут, я з тобою.	48
Горить на деревах жар	49
Щоденна молитва	50
Розкопую сніги	51
Вечори над Десною	52
Яблука на Спаса	53
Заспівала осінь колисанку.	54
Я тут – з тобою.	55
Мамині рушники	56
Зустріч.	57
Жіноче кохання.	58
Там стільки було людей.	59
Ти народив мене на світ.	60
Через літа ти мене геть не чуєш	61
Вимолюю словами потаємно	62
Ми вписані в обтічне коло	63
Ти марево моє.	64
Вакханка	65
Осінній образок	66
ЄВРО – 2012.	67
Любов над річкою	68
Адам і яблуко	69

Літературно-художнє видання

Валентина Микитівна Михайленко
Крик перелітного птаха

Авторське редагування
Технічний редактор **В.М. Лозовий**
Комп'ютерна верстка та дизайн **В.М. Лозового**

Художник Марина Скоробагатько

Підписано до друку 04.11.2014.
Формат 60x84/32. Папір офсетний. Гарнітура Monotype Corsiva, Times.
Ум. друк. арк. 2,25. Ум. фарб.-відб. 2,25. Обл.-вид. арк. 2,09.
Зам. 0131. Тираж 200 прим.

Видавець Лозовий В.М.
Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до Державного реєстру
видавців, виготівників і розповсюджувачів видавничої продукції.
Серія ДК № 3759 від 14 квітня 2010 року
Тел.(0462)972-661
www.lozovoy-books.cn.ua

Віддруковано ФОП Лозовий В.М.
14027 м. Чернігів, вул. Станіславського, 40